

Rozálie Děčínská

Oheň a led

Oheň a led

Rozálie Děčínská

Z českého originálu Oheň a led

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna – Santini 3. 7.
2015

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-38-6 (pdf)

ISBN 978-80-88014-08-9 (epub)

ISBN 978-80-88014-69-0 (mobi)

Obsah

Kapitola 1.....	7
Kapitola 2.....	16
Kapitola 3.....	24
Kapitola 4.....	33
Kapitola 5.....	43
Kapitola 6.....	59
Kapitola 7.....	70
Kapitola 8.....	82
Kapitola 9.....	89
Kapitola 10.....	99
Kapitola 11.....	107
Kapitola 12.....	115
Kapitola 13.....	125
Kapitola 14.....	139
Kapitola 15.....	157
Kapitola 16.....	170
Kapitola 17.....	179
Kapitola 18.....	192
Kapitola 19.....	204
Kapitola 20.....	213
Kapitola 21.....	223
Kapitola 22.....	231
Kapitola 23.....	238
Kapitola 24.....	251
Kapitola 25.....	259
Kapitola 26.....	272
Kapitola 27.....	281

1. kapitola

1613

Kočár zastavil před vraty do dvora. Koně, táhnoucí většinu cesty proti větru, byli značně unavení a kočí měl od paní rozkaz zastavit u prvního vhodného hostince. Už od rána bylo velmi sychravé počasí a Marika Vörösová ještě než vyrazili na cestu rozhodla, že pojedou jen do oběda. Stále se nemohla rozhodnout, kde se chce usadit a tak se všude zdrželi jen několik dní a kolikrát zůstávali jen přes noc.

„Počkej tady, Kiro, skočím se zeptat, jestli tu mají nějaký ten volný pokoj,“ řekla Marika bledší dívka.

„Půjdu s tebou, nechci tu být sama,“ odpověděla Kira Michalčenkova.

„To přece nejde. Nehodí se, aby dívka v tvém postavení chodila do takových míst.“

„A ty tam můžeš, ano? Pro tebe se to hodí?“

„V tuto chvíli, jak vidíš, nejsem dívka. Copak ti při každé zastávce musím opakovat, co už stejně víš? Pokaždé ti musím vysvětlovat, že se musím nejprve přesvědčit, jestli je to místo, do něhož můžeš bez obav vejít, nebo bude lepší, půjdeš-li rovnou do pokoje?“

„Ne, já se rozhodla, že půjdu s tebou. Alexej určitě nezastavil před nějakým hrozným hostincem,“ trvala Kira na svém a Marika se vzdala. Byla již unavená neustálým připomínáním, co se pro její přítelkyni hodí a co ne. Kira uměla být velmi umíněná a nebylo pochyb, že tato chvíle patří k těm, kdy její svéhlavost měla vrch nad rozumnou úvahou.

Alexej otevřel a oznámil, že zamluvit pokoj musí u hostinského ve výčepu. Obě dívky vystoupily a zamířily do šenku. Uvnitř byla hlava na hlavě a hostinský nikde. Marika se

rozhlédla po lokále. Pohledy upřené na Kiru ji nijak nepotěšily.

„Nerozmyslíš si to ještě a nevrátíš se do kočáru?“ ptala se znepokojeně.

„Asi jsem tě měla poslechnout,“ připustila Kira, která si rovněž všimla zájmu, který vzbudila. Srdce se jí rozbušilo strachem, když se několik opilých mužů zvedlo a zamířilo k ní. Marika se rychle postavila před ni, aby ji ochránila.

„Jdi nám z cesty, cucáku. My si jdeme pro tuhle hezkou holčinu,“ řekl jeden z nich a chtěl Mariku odstrčit.

„Už ani krok, chrapouni! Chcete-li holku, najděte si nějakou dostupnou,“ zašermovala mu před obličejem dýkou, která se najednou objevila v její ruce.

„Nám se ale líbí zrovna tahle.“

„To není žádná holka pro vaše potěšení! Udělej ještě krok a zabiju tě!“

„Heleme se, heleme se!“ řehťal se jeden z útočníků. „Takové mlíčňátko, ještě tomu ani knír nevrašil, a jak je to kurážné! Dej sem tu zbraň nebo si ještě něco udělaš.“

„Pro tebe nejsem žádné mlíčňátko!“ odpověděla bojovně. „A o mé zdraví se nemusíš obávat, ovládám své zbraně lépe, než vy všichni dohromady. Přibližte se ještě o kousek a uřežu vám nosy!“

„Dej s tím pokoj! My chceme jen tvou společnici a dostaneme se k ní! Jestli sis nevšiml, je nás mnohem víc, než dokážeš sám zvládnout.“ A muži se chápali svých zbraní.

Marika si začínala dělat obavy, že všechno špatně skončí a že svou přítelkyni skutečně nedokáže ochránit. Měla jen dýku a oni měli meče. Najednou se u ní objevil vysoký světlolasý muž a kývl rukou k jednomu z koutů hostince. I když byl beze zbraně, stačilo to k tomu, aby se násilníci stáhli. Podívala se na něj. Kdo to asi je, že se ho ti útočníci tolik báli? Muž byl velmi vysoký a tak hezký, že od něj nemohla odtrhnout oči, ale

působil také až nelidsky studeně. A vyzařovalo z něj cosi, co ji nepříjemně znepokojovalo.

„Děkuji vám za pomoc, pane,“ řekla, „sám bych to asi skutečně nezvládl a má spoléčnice by přišla k nepěkné úhoně.“

„Rád jsem pomohl dámě v nesnázích,“ odpověděl muž a lehce se Kiře uklonil. „Ale doporučoval bych vám, mladý muži, abyste ji příště nevodil do náleven.“

„Nemohl jsem jinak, sháním pro nás nocleh, možná i ubytování na několik dní a má spoléčnice nechtěla zůstat venku sama.“

„Myslím, že jste ji měl přesvědčit, aby zůstala venku v kočáře, tam by byla bezpečnější.“

„Děkuji za radu, ale vaše slova by měla patřit spíše mé spoléčnici, není zvyklá cestovat a člověk jí nikdy nevymluví, když si vezme něco do hlavy, i když každému jinému by bylo jasné, že to není zrovna dobrý nápad.“

Muž se na Kiru podíval, ale jeho pohled se rychle vrátil k ní. Marika měla pod tím pronikavým, chladným pohledem pocit, že muž vidí mnohem víc, než by se jí mohlo zamlouvat. Co když pozná, že ona není žádný muž? Nebude potom hrozit nebezpečí jim oběma? Tento muž je dozajista nebezpečný, to zřetelně cítila, jen nedokázala odhadnout, v jakém směru.

„Ale jak vidím, pane, vy jste beze zbraně. To vyžaduje vskutku mimořádnou chladnokrevnost postavit se takové přesile,“ pokračovala s uznáním.

„Ani ne, nejsem tu sám a každý si dvakrát rozmyslí něco si se mnou začínat,“ odpověděl neznámý lhostejně.

Konečně se objevil hostinský. Muž se odebral ke stolu a Marika najala nocleh na několik dní. Hostinský dívky odvedl do pokojů v patře a za chvíli přišli jejich sloužící se zavazadly.

Sotva se zavřely dveře, sundala Marika paruku, uvolnila záplavu hnědých vlasů a mladík se rázem opět proměnil

v dívku.

„Už mám cestování po krk, Mariko,“ vzdychla Kira. „Dál mě nedostaneš, ani kdyby ses rozkrájela. Že já se od tebe vždycky nechám přemluvit...“

„Jaksi jsi pozapomněla, milá Kiro, že tentokrát jsem tě k ničemu nepřemlouvala,“ hájila se dívka oblečená v mužský šat. „Já tě od toho zrazovala, jen si vzpomeň. Říkala jsem ti, že to bude těžké a drahé a dlouhé. Byla to tvoje svobodná vůle odjet se mnou. Mohla jsi zůstat doma se svou matkou a ne ji zarmoutit odchodem se mnou. Tobě o nic nešlo, ty máš v někom zastání, ale co já? Matka byla služka a kněžna ji vyhnala, jakmile zjistila, že jsem se narodila, a otec, který mě tak miloval a ochraňoval a mohl mi dát své postavení, aniž bych musela pryč, se neprozřetelně nechal v Rusku zabít v nějaké hloupé potyčce s loupežníky. Proč se musel nechat najmout právě tam a na něco tak nebezpečného?“

„Nemluv nesmysly. Tvůj otec se o tebe postaral, získal pro tebe titul hraběnky a teprve pak padl jako hrdina. Vyčistil obě strany hranice od těch strašlivých hrdlořežů a sám ruský car mu nechal vystrojit slavný pohřeb.“

„Jak vidíš, mně to nepomohlo. Kdyby na sebe dával větší pozor, určitě by se mu podařilo přesvědčit kněžnu, aby mě přijala do rodiny a já mohla nosit jeho jméno.“

„Tomu nevěř. Víš dobře, že se s kněžnou nedalo rozumně domluvit a tvůj otec vyhledával kdejakou příležitost, aby se od ní dostal co nejdál. Ty jsi příliš divoká, jako bys ani nebyla dívka, a paní kněžně to bylo trnem v oku. Vadilo jí, že jsi více podobná jejímu manželovi než její synové, a že ti proto dával přednost před nimi. Uznej, že žárlivost je dost velká překážka pro cokoli. Nikdy by nedovolila, aby tě kníže uznal za svou právoplatnou dceru.“

„To je mi, bohužel, jasné. Proto jsem odešla, že by mi šlo

o život, kdybych zůstala u ní v domě a na pozemcích, které měly být moje vůbec. Ovšem připouštím, že si nedovolila vyhnat mě z mého majetku jen tak a vyplatila mě, i když to bylo určitě méně, než bych měla dostat. Naštěstí mě otec stihl zabezpečit i pokud jde o peníze, abych se o sebe mohla postarat sama.“

„No vidíš. Mně, mou matku a bratry náš otec nezabezpečil, to málo, co po něm zůstalo, by pro nás všechny nestačilo. Takže jsem si s maminkou promluvila a ona nakonec souhlasila, abych jela s tebou. A neříkej, že ti nebylo vhod, když nám dala s sebou několik sloužících, na které by jinak neměla a musela je propustit, a kočár, který by musela prodat.“

„S tím musím souhlasit, bylo mi to velice vhod, protože jsem ušetřila.“

„A určitě chceš ještě něco ušetřit a tak už nikam dál nepojedeme. Slib mi to. Už mě to nebaví, nechci spát každou noc v jiné posteli. Proč se vlastně pořád někam ženeme? Sem už na tebe kněžna nemůže a myslím, že už se o tebe ani nezajímá. Jsi pryč, ona má klid a pokud se nechceš vrátit, víc o ní neuslyšíš.“

„To doufám. A když myslíš, usadíme se tady, mě to harcování taky přestalo dávno bavit,“ pokrčila Marika rameny a poslala svou komornou pro jednoho ze sluhů, jemuž pak přikázala, aby sehnal nějaký dům na prodej a než dohodne jeho koupi, aby jej důkladně prohlédl.

Sluha se vrátil večer s tím, že na prodej je nejen dům, ale hned celé město. Rytíř Alexandr Vodický před časem město na naléhání manželky koupil, ale záhy zjistil, že je to pro něho velké sousto a nyní se ho chce rychle zbavit, takže prodává pod cenou, ale chce jednat přímo s ní.

Marika se dlouho nerozmýšlela, koupě se jí zdála vcelku výhodná a byla si jistá, že vzdělání, které jí její otec vnutil,

protože byl přesvědčen, že nikdy není na škodu, když se člověk o svůj majetek dokáže postarat sám, se nyní zúročí. Hned ráno se musí vše dohodnout.

„Líbil se ti, ten muž, co nám pomohl?“ zeptala se Kira, když už obě dívky ležely v postelích.

„Proč se ptáš?“

„Jen tak. Co myslíš, kdo to byl?“

„Já nevím, Kiro. Ale asi to byl někdo, kdo je tu dobře známý. Všimla sis, jak se ti násilníci vyděsili, když se tak nenadále před nimi objevil?“

„Ne, stál přímo přede mnou, takže jsem přes něj nic neviděla. Ale moc se mi líbil. Byl tak vysoký a urostlý a krásný...“

„A studený,“ doplnila Marika. „Neměla bys tak myslet na člověka, kterého vůbec neznáš. Nevíš, kdo to je, ani se nepředstavil, co když je to někdo zlý? Nedělej si o něm žádné iluze. To, že nám pomohl a tebe zachránil, ještě neznamená, že je bůhví co. Co když to je nějaký zloděj nebo podvodník nebo dokonce vrah?“

„Mariko, nebuď nespravedlivá. Sama jsi před chvílíčkou řekla, že o něm nic nevíme, takže nemáš právo ho takto soudit.“

„Nesoudím ho, jen uvádím možnosti, které zřejmě ty nejsi ochotná vzít do úvahy. Nevím, jestli sis toho všimla, ale rozhodně nepůsobil dojmem lidumila.“

„Ale jdi. Mohu si o něm vysnívat, co chci, protože jsem si vědomá toho, že to nemusí být muž, s nímž by se měly dívky jako my dvě setkávat. Maminka nám vždycky připomínala, že naše postavení s sebou nese i mnoho povinností, mezi které patří i hledání si přátel a partnera mezi nám rovnými. Nikdy bych ji nemohla tak zklamat. Ale uznej, že ten muž byl velice krásný.“

„To byl. Dobrou noc,“ ukončila Marika debatu a obrátila se na druhý bok, aby bylo její společnici jasné, že se dál o neznámém zachránci nechce bavit. Ale dlouho nemohla usnout, stále před sebou viděla pronikavé chladné modré oči. Ten neobyčejně vysoký muž na ni zapůsobil mnohem silněji než na Kiru a než si byla ochotná připustit. Vzbudil její zvědavost do té míry, že se z toho vyděsila. Doufala, že se s ním již nikdy nepotká.

Ráno se Marika rychle nasnídala a v doprovodu sluhy se vydala koupit, co potřebovala. Alexandr Vodický se chtěl svého vlastnictví zbavit skutečně rychle, takže vše proběhlo bez zvláštních komplikací. Ze spěchu, v jakém byla uzavřena kupní smlouva, nabývala Marika dojmu, že kdyby hrozilo, že se nedohodnou, dal by jí to i zadarmo. Teprve později se dověděla, že město prodával bez vědomí své manželky, která se nedokázala smířit s tím, že jejich společenské postavení jí neumožňuje mít vše, co mají ti výše postavení, chtěla to mít bez ohledu na finanční situaci svého manžela.

Vrátila se do hostince, aby Kiru potěšila sdělením, že již mají svůj vlastní zámek a brzy se budou moci přestěhovat. Zastihla ji nakrucující se před zrcadlem a prohlížející se ze všech stran. Dívka nebyla vůbec spokojená. Byla zvyklá nosit šaty, které toho mnoho neodhalovaly, ale v těchto měla otřesný pocit, že je nahá a že jí, ani co by se za nehet vešlo, nesluší. Marika se musela smát.

Kiřiny obavy nebyly v nejmenším na místě. Snažila se družku přesvědčit, aby v těch šatech vydržela aspoň pokud bude mezi lidmi, ona však prohlásila, že až se přestěhují, bude sedět doma, aby ji nikdo neokukoval, že si toho užila dost a ještě teď by se nejraději hanbou propadla, když si na to vzpomene. Marika jen s všechápajícím úsměvem, při němž se jí v buclatých tvářích dělaly dolíčky, krčila rameny. Pro

plachou Kiru to muselo být něco příšerného, když si ji muži obdivně prohlíželi. Konečně, k paláci, který koupila, patřila i rozlehlá zahrada s lavičkami, takže baronesa může vysedávat tam.

Za několik dní se mohly obě dívky přestěhovat. Přece jen nebylo vhodné, aby bydlely v hostinci bez mužského ochránce, a vadil jim hukot doléhající sem ze šenku. Marika si nemyslela, že je povinna strádat nedostatkem místa, když už za možnost usadit se na území Českého království zaplatila tak nekřesťanské peníze.

Ovšem stavební ruch v domě, který potřeboval drobnější úpravy, rovněž nebyl nic příjemného. A ačkoli trpěla výčitkami svědomí, že nechává přítelkyni v domě samotnou, utíkala každý den hned ráno do ulic města, aby unikla hluku způsobovanému řemeslníky. Mělo to i své dobré stránky. Alespoň na část dne směla odložit všechny konvence a netrpět obavami, že se dopustí společensky nepřijatelné nepředloženosti, ke kterým nikdy neměla daleko. A známosti mezi spodinou se mohou někdy hodit – jeden nikdy neví...

2. kapitola

Ulice města se Marice začaly pomalu zajídat. Poručila tedy zapřáhnout a vyjela se porozhlédnout po okolí. Kiru vzala s sebou – nerada viděla, že její přítelkyně celé dny neopustí prostory paláce, vždyť jí musí být smutno, když je stále sama. Marika si neuměla představit, že by takto trávila volný čas ona. Hrozné pomýšlení!

„Prrrr!!“ vykřikl náhle kočí Alexej a kočár prudce zastavil.

„Co je? Proč stavíš?“ obořila se na něho Marika, vykloníc se z okénka. Byla podrážděná. Jak vůz nečekaně zastavil, přelétla sedačku a praštila se do hlavy. Nepochybovala o tom, že ji dříve nebo později nesnesitelně rozbolí.

„Někdo leží na cestě, má paní. Vypadá to, že je mrtvý, je celý dosekaný,“ odpověděl Alexej a seskočil z kozlíku.

Marika vystoupila a šla se podívat. Uprostřed cesty ležel zakrvácený muž. Skutečně vypadal jako mrtvý. S Alexejovou pomocí ho otočila. Muž, vlastně ještě mladík - jistě nebyl o mnoho starší než ona, zasténal.

„Pomoz mi s ním do vozu a jeď co nejrychleji zpátky. Snad ještě není pozdě.“

Cesta zpět se zdála nekonečnou. Mladý muž při každém nadskočení kočáru zasténal, až to dívkám drásalo srdce. Ani měkké sedadlo neztlumilo docela nárazy. Kočár se vřítíl do dvora. Mladíka odnesli do hostinského pokoje a Marika poslala pro lékaře. Ten raněného prohlédl a konstatoval, že mu již není

pomoci. Mariku to rozlítilo. Vyhнала lékaře, který měl pověst nejlepšího ranhojiče v celém širokém okolí, s tím, že je hlupák, budižkničemu a darebák, když ani nejeví snahu pomoci potřebnému, a že ona mu dokáže, že se mladý muž dá ještě zachránit. Byla natolik rozhořčená lékařovým nezájmem, že jí bylo lhostejné, že ji slyší celá ulice. Taková zranění, která neznámý utržil, znala a věděla, že jsou velice záluďná. Nicméně nikde nebylo psáno, že musí být bezpodmínečně smrtelná. Muž byl mladý a silný a při řádné péči by se snad mohl uzdravit. Marika se již setkala s mnoha muži, kteří se vylízali i z horších.

Spolu s Kirou a Oxanou, která se vyznala v bylinách, ho ošetřily a staraly se o něho, jak nejlépe uměly. Jejich dům byl plný vůně sušených i čerstvých bylin a kadidla. Zpočátku se zdálo, že měl ranhojič pravdu a mladý muž se odebere na onen svět, ale pak se najednou ze dne na den začal jeho zdravotní stav zlepšovat. Marika toho využila a nechala přítelkyni, ať se o něho stará sama. Možná se potom konečně přestane stranit lidí. Už tak u něho trávila více času, než bylo nutné a i jemu byla její přítomnost příjemná. Brzy jeden druhému o sobě mnohé prozradil.

Sotva Jindřich z Bechlovic nabył část své původní síly, rozhodl se odejít. Rodiče si o něho jistě dělají obavy a jemu se nezdálo přípustné, aby tak dlouho pobýval coby cizí muž pod jednou střechou se dvěma osamělými dívkami. Přece nedopustí, aby se o nich hovořilo stejně jako o rytířce Vodické, která si domů často zvala své milence.

„Myslíte, že už jste natolik zdráv, abyste mohl odejít, pane barone?“ starala se Marika, když jí sdělil svůj úmysl.

„Ano, paní hraběnko. Ostatně nebydlím zas tak daleko, abych cestu nevydržel. Nemohu déle zneužívat vašeho pohostinství.“

„Jen nechte být. Vaše zranění byla velice vážná a nejsem docela přesvědčena o tom, že jste již mimo nebezpečí.“

„Skutečně to není možné. Jsem schopen odejít, baronesa Kira Michalčenkova mi nabídla odvoz kočárem a tak vás nebudu vystavovat nebezpečí, že se dostanete do řečí. Doma se doléčím,“ řekl, a když zahlédl kárávé zablesknutí v šedých očích své záchránkyně, rychle dodal: „Slibuji. Mnohokrát vám děkuji a zůstávám vaším dlužníkem.“

„To nestojí za řeč, pane. Budete-li mě někdy potřebovat, můžete se kdykoli bez obav ozvat. Nashledanou.“

Mladý muž jí políbil ruku na rozloučenou a odešel.

„Ty jsi ho nechala jít?“ divila se Kira, s níž se baron potkal u dveří. Tvářila se velice zklamaně, neboť doufala, že Marika mu jeho rozhodnutí vymluví. „Nebyl ještě zcela vyléčený.“

„Já vím, ale nemohu ho tu držet proti jeho vůli. Co by si o nás pomyslel?“

„Asi nic dobrého, máš pravdu. Ale stejně...“

„Bude se ti po něm stýskat? Jemu po tobě určitě také. Starala jsi se o něho tak dobře, jako o miminko, že by byl div, kdyby se mu nezastesklo.“

„Nechej si to, ano? Proč se mi posmíváš?“

„Neposmívám se ti. Jsem ráda, že se našel člověk, se kterým je ti dobře. Jistě tě přijde občas navštívit a ty tu nebudeš stále sedět sama. Já vskutku nechápu, proč nechceš nikam chodit.“

„Ne každý je jako ty, Mariko. Tvé chování bylo vždycky spíše chlapecké a tvůj otec na to byl kupodivu tolik pyšný, že jsi zažívala od malička svobodu, o jaké se jiným dívkám ani nesní. Byla jsi vedena k tomu, aby ses o sebe dokázala postarat sama, ale já byla vychovávána k tomu, aby se o mne v budoucnu staral můj manžel, nikdo nepočítal s tím, že všechno dopadne jinak, takže jsem byla vždycky vedena

k tomu, abych seděla doma a čekala, jakého ženicha mi rodiče najdou.“

„Já vím. A pan baron by se ti jako manžel líbil?“

„Mariko...“ Kiru zalil temný ruměnec. „Nezdá se ti, že je trochu předčasné takto uvažovat? Sotva jsme se seznámili a také není nikdo, koho by o mou ruku požádal.“

„Jak to, že ne? A co ty? Bude-li se chtít s tebou oženit, musí požádat o ruku tebe.“

„Nemluv o tom, jako by bylo jasné, že to udělá. Třeba se mu vůbec nelíbím.“

„To bych se divila,“ řekla Marika. „Proč myslíš, že odcházel tak brzy?“

„Protože se nesluší, aby v domě, kde žijí jenom ženy, byl i cizí muž.“

„To také, ale především mu záleželo na tom, aby ses nedostala do řeči ty. Myslím, že být u jiných žen, příliš by si to nebral a v klidu se doléčil. Nepojedeš se mnou na výlet po okolí? Posledně jsme se daleko nedostaly a já bych si chtěla prohlédnout i to, co nám patří za branami města.“

„Ne, nikam se mi nechce.“

„Ale Kiro...“

„Řekla jsem ne a nepřemlouvej mě,“ přerušila dívka svou družku a rychle odešla, aby se dalšímu přemlouvání vyhnula.

Marika se však nehodlala tak rychle vzdát a běžela za ní. Naprosto zbytečně do přítelkyně hučela, že bude-li chodit pouze na dvůr a do zahrady, nikdy si tu nezvykne. Kira vždy jen odmítavě sešpulila rty. Nechtěla si tu zvykat, chtěla, aby lidé zde byli stejní jako u nich doma. Tolik se jí stýskalo a častokrát litovala svého rozhodnutí odejít se svou přítelkyní. Marika její tesknotu a neochotu přijmout jiné zvyky sice chápala, ale neuznávala. Zнала baronesu lépe, než ona sama a věděla, že by stačilo málo, aby si zvyknout chtěla. Kira byla

schopná rychle a bez větších obtíží se přizpůsobit, pokud měla pocit, že je to správné a nevyhnutelné. Nakonec ji přestala přemlouvat, jestli bude Kira chtít, sama si řekne, aby ji vzala s sebou. Ale ona tak nikdy neučinila.

A tak bylo všechno stále stejné. Marika nemohla pochopit, jak to Kira může vydržet celé dny doma a nikam nechodit. Nějaký čas trvalo, než se dověděla, že ji poměrně často chodí navštěvovat baron z Bechlovic. Dost se vyděsila z představy, že její úzkostlivá přítelkyně přijímá mužské návštěvy, když je sama doma, ale Oxana ji ubezpečila, že urozenou slečnu nikdy nenechává samotnou, že je stále s ní a nepřipustí, aby si pan baron dovolil nějaké důvěrnosti. Příliš ji to neuklidnilo, ale měla jistotu, že Kiřina bezúhonnost je dobře ochráněna.

Marika seděla u okna s vyšívacím kroužkem v ruce. Byla jí dlouhá chvíle a nechtěla rušit přítelkyni, kterou chytil jakýsi světobol a od rána s ní nebyla řeč. Do komnaty vstoupila Oxana, která se před popravou zachránila v jejím kočáře, někde cestou k hranicím s Uhrami. Marika její přítomnost zjistila až za hranicemi. A protože ji žena zapřísahala, aby ji nevracela, jinak ji oběsí, neboť ji kdosi obvinil z loupežného přepadení, a dušovala se, že to bylo falešné obvinění, nechala ji tedy Marika tam, kde ji objevila, ať se o sebe dál postará sama. Oxana si však stačila za těch pár dní, kdy se o ní nevědělo, udělat obrázek o obou dívkách a usoudila, že by její služby mohly potřebovat. Cítila se jim být zavázána za záchranu života a byla odhodlaná se odvděčit, i kdyby o to nestály. Byla natolik neodbytná, že ji Marika nakonec vzala do služby. A nikdy toho nelitovala. Oxana byla velice schopná ve všem, do čeho se pustila, rozuměla snad všemu a Kira byla přesvědčená, že je i čarodějnice. Konec konců, uzdravení barona z Bechlovic byla také z největší části její zásluha, ale nikdy nechtěla prozradit, co dělala, když s ním byla po nocích sama.

„Má paní, je tu nějaký muž a přeje si s vámi mluvit,“ oznámila.

„Kdo je to?“

„Nevím, Vaše Milosti. Řekl, že ho posílá mladý pán z Bechlovic.“

„Uved' ho!“ Marika zapíchla jehlu do vyšívání a odložila je.

„Panu baronovi se něco přihodilo?“ zeptala se, když ohlášený muž vstoupil.

„Ne, pánovi ne, ale jeho přáteli, a proto vás, vzácná paní, prosí, abyste rychle přišla.“

Dívka přikývla a propustila ho. Pak nechala zapřáhnout a šla se převléci. Zanedlouho již jela s Oxanou k Jindřichovi z Bechlovic. Skutečně to nebylo daleko.

Mladý muž zavedl obě do pokoje pro hosty, kde ležel jeho zraněný přítel, o něhož si dělal veliké obavy, protože ztratil poměrně hodně krve. Oxana přistoupila k rozměrné posteli, sundala muži krví nasáklé obvazy a prohlédla střelnou ránu v rameni, která stále silně krvácela. Pak přikývla. Baron se Marice omlouval, že ji obtěžuje, ale lékař nikde není k nalezení. Marika si poručila pálenku, čisté plátno a horkou vodu. Když vše přinesli, všechny vyhnala s tím, že potřebuje klid. Věděla, že Oxana používá k léčení i postupy, které by ji mohly stát život, takže by nebylo dobré, kdyby u toho byl někdo další.

Po několika dnech, v nichž se Marika dověděla snad vše o jeho rodinných poměrech, se Filip z Habří probral k plnému vědomí. Hlavu měl dočista vymetenou a cítil se mizerně. Neměl ani potuchy, kde a jakým způsobem se vlastně ocitl. Pamatoval si jen, že po něm kdosi vystřelil, aby ho přesvědčil, že svou žádost o jeho naditý měsíc myslí vážně. Opatrně se rozhlédl, aby zjistil, kde se nachází.

„To je dost, pane hrabě,“ řekla s cizím přízvukem usměvavá dívka, sedící vedle postele. Podíval se na ni s úžasem, ten však vzápětí vystřídala nevole. Dívka měla ve tvářích rozkošné dolíčky, které její kulatý obličej činily dětským. Byla okouzlující, ale on to odmítal vidět. Již před lety došel k přesvědčení, že všechny ženy jsou vypočítavé a zrádné mrchy, s nimiž není radno cokoli si začínat, a pevně se svého přesvědčení držel. „Nebylo by dobré, kdybyste se rozhodl opustit tento svět, když jde o to, na čem vám bezpochyby mnoho záleží. Vaši švagři si na váš majetek jistě brousí zuby.“

„Vy to víte? Odkud?“ Kdyby jeho hlas nebyl tolik zesláblý únavou, byl by to ten nejpodrážděnější hlas pod sluncem.

„Aby ne. Příliš jste mluvil.“

„Smím vědět co?“

„Nechám si to pro sebe. A mlčte, mluvení vás unavuje a vy potřebujete posílit.“

Nežli mu vyměnila obvaz, opět usnul. Marika ložnici opustila. Udělila příkazy ohledně Filipova doléčení a vrátila se domů. Nyní ze všeho nejvíc potřebovala pořádný odpočinek.

3. kapitola

Marika trávila mnoho času mimo dům a baronesu nechávala napospas návštěvám. Jen ať si zvyká. Kira ji stále prosila, aby ji nenechávala samotnou, že má z těch lidí strach, ona však byla neoblomná. Pokaždé se vymlouvala na neodkladné záležitosti a potom ji musela dlouho do noci utěšovat. Ovšem na citlivé a plaché děvče toho bylo příliš a rozhodlo se svou neutěšenou situaci vyřešit. Vrátil se domů k matce. Ona ji určitě nevyžene. A když Marika zase jednou opustila dům v „neodkladné záležitosti“, sbalila si věci a poručila zapřáhnout.

„Kde je baronesa, Oxano?“ zeptala se Marika, udýchaná od běhání po domě a volání družky. Vrátila se později, než chtěla, celý dům už prohledala odzdoła nahoru a zpět, ale po Kiře nikde ani stopy.

„Odjela. Prý se chce vrátit domů.“

„Kdy odjela ta nešťastnice?“ vykřikla Marika s hrůzou, protože si uvědomila, že jediný člověk, který zmizel spolu s Kirou je kočí Alexej.

„Před chvílíčkou, je to sotva půl hodiny.“

Marika se otočila a běžela se převléknout. Do mužských šatů, protože se v dámském sedle necítila právě jistě, takže se tomu vyhýbala, jak jen mohla a pro jistotu si ani nekoupila žádného koně vhodného pod dámské sedlo. A sedět obkročmo

na koni v dlouhých dámských šatech jí celkem oprávněně připadalo necudné. Za okamžik již hnala svého hřebce zběsilou rychlostí ulicemi. Byl čas oběda, ulice tudíž byly téměř liduprázdné, a tak si mohla takovou jízdu dovolit. Nedaleko za bránou jí však nečekaně stáli v cestě dva rozmlouvající muži.

„Z cesty!“ zvolala, ale nezpomalila. Jeden muž uskočil, ale druhý nebyl dost rychlý, aby včas uvolnil místo, a hřebec o něj zavadil. Muž se zachytil třmenu, když zachraňoval ztracenou rovnováhu. Kůň ihned zastavil.

„Mladíku,“ pravil ten muž, „Mohl jste mě zabít!“

„Ale nezabil,“ odsekla Marika netrpělivě.

„Co kdyby zde bylo dítě?“

„Kdyby!“ odfrkla. „Kdyby v létě sněžilo!“

„Rád bych si o tom s vámi promluvil.“

„Kdy vám libo. Jsem vám k službám.“

„Dnes o čtvrté u kapličky svatého Floriána.“

„Dobrá, o čtvrté,“ přikývla a pobídla koně. Ten opět vyrazil plnou rychlostí vpřed.

Během krátké chvíle baronesu dohnala. Kočár, byť tažený čtyřmi koňmi, nebyl přece jen tak rychlý jako její lehkonožý hřebec. Marika koně přivázala za vůz a přistoupila k přítelkyni. Podařilo se jí přesvědčit ji, aby zatím neodjížděla. Dokonce vyloudila z očí i slzy, jen aby pohnula Kiru k návratu, a vyčetla jí, že se kvůli ní bude muset bít s mužem, o němž se říká, že je nejlepší šermíř v kraji, a že jestli ji zabije, má ji na svědomí. Kira podlehla. Objala ji kolem krku a s pláčem na krajíčku jí zakazovala na smluvené místo jít. Ale Marika prohlásila, že je to otázka cti a ona se o tu svou připravit nenechá. Určitě vládne mečem stejně dobře jako on.

Baronesa jen pochybovačně našpulila rty a pokrčila rameny. O Maričině šermířském umění neměla ani zdání. Netušila, že ji odjakživa přitahovaly, spíše než panenky a ruční

práce, zbraně a boj, nevěděla, že Marika už jako malá vždy, když nebyla s ní, vymýšlela všemožné způsoby, jak se dostat mezi chlapce učící se ovládat umění boje a nakonec se jí podařilo přesvědčit knížete, aby ji to učil osobně. Pro Kiru bylo nepředstavitelé, že by se žena učila zacházet s mečem a dýkami, to je přece mužská záležitost. Na to, že se Marika obléká jako muž, si již během dlouhého cestování zvykla, musela uznat, že není dobré, když cestují dvě ženy bez mužského ochránce a nejednou se ukázalo, že je to ku prospěchu, několikrát ji viděla ohánět se zručně dýkou, ale ještě ji neviděla s mečem. Dnes to bylo poprvé, co slyšela, že umí i šermovat.

Až do chvíle, kdy odcházela, se pokoušela družku přemluvit, aby nikam nechodila, že si nechce vzít na svědomí její život, že má o ni strach a co si tu sama počne, jestli se jí, nedej Bože, něco stane. Marika prohlásila, že o tom nechce ani slyšet a že když už jednou vyzvání přijala, nemůže se omluvit jen proto, že ona se o ni bojí, to se prostě nedělá.

Přesně o čtvrté hodině po poledni dorazila na místo. Filip z Habří, jenž jí byl soupeřem, už tam čekal i se svým svědkem, Jindřichem z Bechlovic. Marika omluvila nepřítomnost toho svého tím, že ve městě není příliš dlouho a nikoho zatím nezná natolik, aby ho mohla o tuto službu požádat, a spokojí se tudíž s tím jeho. Jeden dozajista plně postačí.

Jestliže si kdokoli z nich představoval, že to bude krátký souboj, velice se zmýlil. Marika byla skutečně dobrá šermířka, ačkoli její technika neodpovídala druhu použité zbraně. Byla rychlá, hbitá a nedala se ničím zaskočit, ale místo aby kord používala jako zbraň bodnou, sekala jím jako mečem, na nějž byla zvyklá, takže košile jejího protivníka byla brzy na cáry. Pak se dopustila školácké chyby. Filipův kord jí sjel od ramene k prsům a roztržená košile odhalila to, co mělo zůstat utajeno.

Marika shlédla, aby se podívala, jakou paseku mužův kord nadělal, a když uviděla, jak jí po hrudi stéká krev, během chvilinky zbledla jako křída, ruka jí klesla a vytřeštěnýma očima hleděla na hraběte nořícího se do mlhy. Nesnášela pohled na krev.

„Zadržte! Vždyť je to žena!“ zarazil baron z Bechlovic svého přítele, který byl v takové ráži, že si toho ani nevšiml – nebo si všimnout nechtěl. U Filipa z Habří nemohl ani to vyloučit.

V tu chvíli vypadl Marice kord z ruky a ona padla jako podřátá na zem. Oba se k ní rychle vrhli. Rána nebyla hluboká a ani nijak moc nekrvácela. Proč tedy omdlela?

„Ženská bláznivá!“ ulevil si Filip. „Kdo jí dal do ruky zbraň? Kdo to jakživ slyšel, aby se žena bila s mužem?“

„Ale bila se dobře,“ podotkl Jindřich suše. „Řekl bych, že skoro lépe nežli vy, milý příteli, to jí nemůžete upřít. Kdyby neudělala tu chybu, možná byste teď ležel na jejím místě... Kdo by to byl řekl?“

Filip byl nucen přiznat, ač velice nerad, že je to pravda. Šermovala lépe, než leckterý muž, i když její styl byl poněkud výstřední, jako by nikdy nedržela kord v ruce. Vzpomněl si, že ji před nedávnem viděl, nedokázal si však vybavit, při jaké příležitosti.

„Zdá se mi nějaká povědomá,“ řekl zamyšleně, „Jen si nemohu vzpomenout odkud.“

Jindřich ho zbavil nejistoty, když mu sdělil: „Hraběnka Vörösová, to byla ona, kdo o vás převážně pečoval, když nebyl po ruce lékař,“ a podal mu svůj plášť.

Filip ji do něj zabalil a podal ji baronovi, již sedícímu na koni. Pak se vyhoupl do sedla, vzal otěže jejího koně a hnali se do města.

„Já to věděla,“ zanaříkala Kira, když Mariku ukládali

v saloně na pohovku, „věděla jsem, že to tak dopadne. Proč si nikdy nenechám poradit?“

„Není to tak hrozné, jak to vypadá, baroneso,“ uklidňoval ji Jindřich. „Je to jenom škrábnutí. To jsem netušil, že paní hraběnka je tak zdatná ve zbrani.“

„Ani já ne, dnes jsem to od ní slyšela prvně... Skutečně to nic není, Oxano?“ obrátila se na Maričinu komornou, která se tu objevila.

Žena setřela zasychající krev z velitelsčiny hrudi a pak odvětila: „Není to nic vážného, až se to zahojí, nezbude po tom ani jizvička.“

„Tak dobrá, necháme paní hraběnkou v klidu, ale pan hrabě zůstane tady, aby na ni dohlédl. Beztak je to jeho zásluha,“ rozhodla Kira. Protesty Filipa z Habří ji příliš nezajímaly, kdyby se s její přítelkyní nebil, mohl se toho ušetřit. Raději se ani neptala, co vlastně bylo příčinou souboje, jak poznala muže, jistě to byla nějaká hloupost, viděla jen jeho následky.

„Povězte mi, pane barone, proč jste tomu nezabránil?“

„To přece nejde. Vy jako žena to zřejmě nepochopíte, ale žádný muž se souboji nevyhýbá.“

„Ale Marika přece není muž. Neříkejte mi, že jste ji nepoznal.“

„Nemusíte mi to věřit, ale nepoznal, dokud se nestala ta nehoda.“

„Nehoda? Vy tomu říkáte nehoda? Nesměla bych nic vědět o mužích a své přítelkyni, abych tomu byla ochotná uvěřit.“

„Tak už se neztebte, baroneso. Všechno dobře dopadlo, paní hraběnce se v podstatě nic nestalo a mého přítele jste velice krutě potrestala tím, že jste mu nakázala, aby na ni dal pozor, dokud nepřijde k sobě.“

„To jistě není krutost.“

„Věřte mi, že pro něho ano. Udělal dost ošklivou

zkušenost se svou bývalou, dnes již mrtvou snoubenkou a od té doby na všechny ženy zanevřel. Vzpomene si na ně, jen když už se ta mužská potřeba nedá snést.“

Kira odvrátila hlavu celá zrudlá studem. Ještě nikdy s ní žádný muž takto otevřeně nepromluvil o něčem tak intimním. Neměla nijaké zkušenosti a přivádělo ji to do velikých rozpaků. Co na to má odpovědět? Copak ona něco ví o mužských potřebách?

„Odpusťte, Kiro, o tom jsem vůbec neměl začínat,“ omlouval se rychle Jindřich, když si uvědomil, jak nevhodně mluví ve společnosti nezkušené dívky. Tolik se mu líbila, že občas zapomínal na slušné vychování. Líbila se mu její plachost, která se s každou jeho návštěvou projevovala stále méně, líbil se mu její tichý hlas, její hluboké zelenkavé oči, líbilo se mu na ní úplně všechno a stále častěji uvažoval o tom, že by se s ní rád oženil. Jenomže bude chtít i ona jeho? Zatím mu ani jednou nenaznačila, jaké jsou její city a on nevěděl, na koho se obrátit, když tu žila jen s přítelkyní. Možná by si mohl promluvit s paní hraběnkou.

Marika se probrala k vědomí. Ležela na pohovce v saloně, v zakrvácené košili. Proč je košile krvavá věděla, ale kdo ji dopravil sem? Sáhla si na hrud'. Škrábanec již nekrvácel, ale na dotyk pálil. Pohlédla na muže stojícího u krbu a listujícího v knize, již před jejich příchodem četla Kira. Neuměla si vysvětlit, proč on je tady, když by očividně byl raději kdekoli jinde. Hrabě z Habří nepatřil k těm, kteří by se přetrhli láskou k lidem a ženám zvlášť. Věděla, co je toho příčinou. Rozuměla tomu, ale nebylo jí po chuti, že se to dotýká i jí. Pan hrabě ji neobyčejně zajímal, dráždil její zvědavost do té míry, že neváhala a obrátila se na své pochybné známosti, aby se o něm dověděla co nejvíc. A dověděla se. Například to, že již byl

jednou zasnoubený, ale ona dívka podlehla kouzlu Gabriela ze Strakonína a pan hrabě je nachytil. Ještě týž den zrušil zasnoubení kvůli jejímu poklesku a dívka, která uvěřila, že se s ní v případě nutnosti ožení zeman ze Strakonína, si sáhla na život, když zjistila, že její svůdce na nic takového nepomýšlí. Filipem z Habří její zrada otrásla natolik, že již nikdy nechtěl žádnou ženu do svého života vpustit.

„Bud’te tak laskav, pane hrabě,“ oslovila ho tiše, „podejte mi, prosím, tu láhev, co stojí přímo před vámi.“

Filip zvedl oči a jeho pohled padl na tmavou břichatou láhev. Vzal ji, podal Marice a polože na stůl knihu, šel ke dveřím. Řekl několik slov komusi za nimi.

Dívka láhev odšpuntovala, přičichla si, je-li tam skutečně to, co chtěla, a nakonec si notně přihnula. Až se jí zajiskřilo v očích, neboť Oxana většinu svých léčivých směsí nakládala do silné pálenky. Útrobami se jí rozlilo teplo, to potřebovala, protože ji začala roztřásat zimnice. Pak vrátila láhev Filipovi, který opět zavřel dveře a přišel k ní, aby mohl láhev vzít a vrátit na místo.

Muž si oddechl, když vstoupila Kira. To, že musel zůstat sám v jedné místnosti s Marikou, bylo snad za trest. V ženské společnosti se od jisté doby cítil ohrožený a v blízkosti této dívky byl ten pocit obzvláště silný, nedal se snášet a nutil ho vzít nohy na ramena. Jen velmi těžko potlačoval nutkání tak učinit, i touhu dívat se na ni a zjistit, čím je tak zvláštní, proč ho její obličej tolik přitahuje, že nemůže odolat nutkání stále se na něj dívat. Postavil láhev na krbovou římsu, rozloučil se a odkvapil.

„To je divný patron, tenhle Filip z Habří,“ řekla Marika kysele.

„Proč? Mně se jeví nanejvýš sympatický.“

„Což o to, sympatický ti být může, ale mně se zdá příšerně

protivný. Morous!“

„Třeba zažil veliké zklamání,“ bránila ho Kira.

„No a? To se přece nemusí hned tvářit jako kakabus, sotva spatří ženu, jejíž přítomnosti se nemůže vyhnout.“ Marika zmlkla. Chtěla se sice vymluvit ze svého rozhořčení nad panem hrabětem, ale Kira vždycky měla daleko více pochopení pro mužské slabosti než pro ty její.

„Jen neříkej, že ti jeho společnost není příjemná.“

„Proč by měla být? Vždyť je na něm vidět, jak nerad pobývá v dámské společnosti, skoro si na tu jeho nechut' můžeš sáhnout.“

„Znám tě, Mariko. Vždycky se ti líbili takoví muži, jako je pan hrabě, urostlí, černovlasí a nedostupní. Pan hrabě je v tomto podobný tvému otci a ty jsi po své matce, která také vzhlížela k mužům, kteří pro ni byli nedosažitelní, a domnívám se, že bys ráda měla takového muže. Rozdíl mezi tebou a tvou matkou je však v tom, že ty se nedíváš tak vysoko, ty jsi na stejné úrovni jako pan hrabě.“

„Jenomže pan hrabě o to nestojí.“

„No tak vidíš, že mám pravdu,“ usmála se Kira, která dobře věděla, jak z Mariky dostat přiznání se k čemukoli, ale nikdy toho nezneužila proti ní. Používala toho více jako prostředku k přinucení družky přiznat si i dost nepříjemné pravdy.

4. kapitola

Seděla u obrovského vyšívacího rámu a pokoušela se vyšít. Brzy toho však nechala. Již třikrát musela párat a její trpělivost došla své meze. Neschopna se soustředit znechuceně rám odstrčila, až se převrátil. Bylo jí do breku. Nudila se a stále znova a znova se sama sebe ptala, měla-li zapotřebí dopustit se při souboji s hrabětem tak hloupé chyby. Nyní kvůli ní a přehnané družčině starostlivosti musela sedět doma a zabývat se nezáživným vyšíváním. Kira ji každou chvíli zahrnovala výčitkami, že je nezodpovědná a vůbec se nechová, jak se sluší na dámu. Asi měla pravdu, ale Marika si nemohla pomoci, bavilo ji chovat se občas jako muž, i když to bylo čím dál méně často. Čím byla starší, tím více si uvědomovala své ženství a tím lépe s ním vycházela. Chvíli seděla bez pohnutí a zabodávala nepřátelský pohled do výšivky. Pak rám zvedla a pustila se znovu do práce; zbýval už je kousíček, tak se přece

nevzdá.

„Má paní, přišel vás navštívit pan baron z Bechlovic,“ ohlásila Oxana, která si velice zakládala na tom, že se bude o svou paní starat ve všech ohledech a nejraději by k ní nikoho jiného nepouštěla. Marika ji nejednou napomínala, že nemůže dělat všechno a měla by dát příležitost i jiným, neboť má už tak dost práce, když se stará o ni i o Kiru. Pomalu se jí to dařilo, ale Oxana se jen nerada vzdávala své povinnosti, kterou si určila a tak se občas pletla do práce ostatním sloužícím, pokud to mělo jen trochu málo společného s paní hraběnkou.

„Výborně! Uved' ho!“ Marika ožila. Návštěva! Ta jí celou dobu, kdy nesměla z domu, chyběla. K jejímu nemalému překvapení nepřišel Jindřich z Bechlovic sám, přivedl s sebou i Filipa z Habří.

Marika záhy postřehla baronovy kradmé pohledy ke dveřím. Tušila, koho příchod toužebně očekává; její bledolící přítelkyně mu učarovala. Jenomže Kira, jakmile zjistila, že pan baron nepřišel sám, odmítla zůstat s ní a vymluvila se na zahradníka, který prý nechce bez ní rozhodovat. Po krátké chvíli mu prozradila, že Kira by ho jistě ráda viděla a poslala ho do zahrady, kterou si dívka vypíplávala. Jindřich na nic nečekal a chvátal tam. Rozhodl se požádat Kiru o ruku a nechtěl to odkládat o nic déle, než je nezbytné.

Sotva se za Jindřichem zavřely dveře, zavládlo v místnosti nepřijemné ticho. Pro Filipa nebylo snadné se rozhodnout prozradit, co má na srdci. Bylo mu proti mysli, že se musí, podle vůle nedávno zemřelého otce, oženit – jedno nepovedené zasnoubení, které skončilo smrtí dívky, před níž ho všichni varovali, mu stačilo. A co hůř, jeho manželkou má být osoba právě sedící proti němu. Ona jediná na něho netasí obvyklé ženské zbraně. O tom byl přesvědčen. Zdála se mu příliš málo ženou na to, aby se pokoušela uhánět ho. Proč ho ale před ní

všechny smysly varují? Proč má naléhavý pocit bezprostředního ohrožení? Ať už je to pro cokoli, rozhodně ho to ochrání před případným nerozvážným vzplanutím. Vždyť je nakonec lhostejno, jestli to bude tahle nebo jiná. On je jediný dědic, za předpokladu, že se ožení, a nesmí dovolit, aby to, co má rád, někdo prohrál v kartách nebo propil.

Od Jindřicha z Bechlovic se o ní něco dověděl a byl to také on, kdo mu první naznačil, aby se o Mariku ucházel. Mohou své manželství uzavřít jako obchod, on nutně potřebuje manželku a ona jistě přivítá, když nebude muset třeba i několik let čekat na přiznání inkolátu. Přemýšlel o tom dlouho a ani teď nebyl zcela přesvědčen, že dělá dobře. Co asi Jindřicha vede k tomu, že tolik stojí o to, aby uzavřel manželství zrovna s ní? Vysvětloval to tím, že je lepší mít ji jako spojence než protivníka, což by s ohledem na to, jak dobře ovládala meč, mohla být i pravda. A také se nechal slyšet, že paní hraběnka je snad jediná žena na světě, o níž nebude muset nikdy pochybovat a o to mu přece jde – mít ženu, o níž nemusí pochybovat. Když o tom tak uvažoval, musel uznat, že na tom něco bude, protože který muž by se odvážil začínat si něco se ženou, která se bije jako muž? Jenomže na druhou stranu, paní hraběnka nemá na čele napsáno, že je velmi schopná šermířka, a jistě se mužům líbí. A je to jenom žena. Co když podlehne svodům jiného muže? Ale nyní již se z toho vykrotit nemohl.

Počáteční rozpaky rozptýlila láhev vína. Marika již dávno vypožorovala, že nejjistější prostředek jak pohnout někoho k řeči, či uvolnit náladu, je alkohol v jakékoli podobě. Osvědčil se i u Filipa. Víno mu záhy rozvázalo jazyk a Marika uslyšela to, v co by si nedovolila věřit ani v těch nejdivočejších snech – Filip z Habří jí nabídl manželství. To, že mu slova nešla právě lehce přes rty, dalo tušit, že tak neučinil z vlastního přesvědčení.

Marika váhala, neměla ani potuchy, co bude následovat, přijme-li jeho nabídku, ale na druhou stranu... Co by jiné daly za možnost stát se hraběnkou z Habří? Nepřítomnost jeho vřelosti byla to nejmenší, co by byly ochotny podstoupit. Jenomže ona si jen těžko dokázala představit život vedle muže, který o ni nebude jevit žádný zájem a že zájem jevit nebude, tím si byla jistá.

Filip jí doslova visel očima na rtech. Odpoví-li mu ne, bude se muset podívat po jiné nevěstě a jemu se rozhodně nechtělo zjišťovat, která z Nestázkou vybraných dívek a žen vhodných k sňatku by byla pro něho ta nejlepší. Tuto odsouhlasila, po dohodě s Jindřichem z Bechlovic, který si tím vlastně pojišťoval, že se s hraběnkou jeho přítel ožení, jeho sestra, na niž téměř vždy dal, a on souhlasil jen z čiré nechuti učinit cokoli proto, aby si budoucí manželku vyhledal sám. On se rozhodně ženit nechtěl, ale měl určité povinnosti, jimž musely jeho osobní pocity ustoupit.

Marika se rozhodla, chtěla se stát jeho manželkou, vždyť se jí tolik líbil, i ten jeho odmítavý chlad jí svým způsobem imponoval. Byla přesvědčena, že se jí podaří překonat jeho zahořklou nedůvěru k ženám a získat jeho lásku. Ale ráda by věděla, co ho přimělo požádat ji o ruku. Chtěla od samého začátku znát pravdu, ať bude jakkoli nepříjemná, protože měla za to, že do manželství by se nemělo vstupovat bez toho, aby bylo ve všem jasno. Chtěla vědět, na co se má připravit.

„Proč jste se rozhodl, pane, oženit se? Až do této chvíle jsem se domnívala, že na něco takového nemáte a ani do budoucna mít nebudete nijaké myšlenky.“

„Také je nemám, ale můj otec rozhodl, že chci-li zachovat náš rodový majetek v celku, musím se oženit. Jistě vám nemusím vykládat, že z toho nejsem nijak nadšený, ale znám své švagry a tak mi nezbylo než s podmínkou souhlasit.“

„A proč jste si vybral zrovna mne? Jistě je tu mnoho dívek, o kterých víte více než o mně.“

„Já si vás nevybral, to udělala moje sestra, mně je vcelku jedno, jestli to budete vy nebo nějaká jiná. A že o vás nic nevím? Řekl bych, že to je pro mne spíše výhoda, nechci o vás nic vědět.“

Marika sklonila hlavu, tak tvrdě jí tu pravdu zase říkat nemusel. Bralo jí to odvahu a nutilo ji položit si otázku, jestli si je skutečně jistá, že dělá dobře. Skutečně chce žít s mužem, který o ni nikdy nebude mít zájem? Je si opravdu jistá, že ho dokáže přesvědčit o něčem, co by raději nevěděl, protože je to jednodušší? „A jak si představujete, že bude manželství mezi námi probíhat?“ zeptala se tiše.

„Uvidíme. Zatím si to nepředstavuji, řešit to budeme, až k tomu dojde. Ale domnívám se, že byste si neměla dělat žádné iluze.“

„Takže manželství jen formální?“

„Asi tak.“

„Dáte mi čas na rozmyšlenou? Přece jen nemohu takový krok učinit bez řádného zvážení. Sám jste říkal, že si nemám dělat iluze a já ani nemám představu, jak by vše mohlo dopadnout.“

„Bude vám stačit mé ujištění, že se k vám budu chovat zdvořile, abyste se rozhodla ještě dnes?“ optal se netrpělivě. Nechtěl čekat, nechtěl déle prodlužovat své utrpení z toho, že ji musel požádat o ruku a ona mu stále neodpověděla.

Marika se na něho podívala a hrabě odvrátil pohled. Rychle zvažovala, jestli se cítí na takové manželství. Ale nakonec se rozhodla, že ať se na to cítí nebo ne, provdá se za Filipa z Habří. Budou spolu muset žít dlouho a budou-li spolu chtít vydržet, jistě se jejich vzájemné vztahy časem upraví tak, aby se soužití dalo snést a možná se vytvoří i něco hlubšího. To

se přece stává, že se mezi manželi, kteří se brali, aniž se znali, vytvoří láskyplný vztah.

„Tak dobře, pane hrabě, stanu se vaší manželkou,“ řekla.

Filip si oddechl. „Děkuji vám. Všechno potřebné zařídím a až bude čas, přijedu pro vás,“ ubezpečil ji, políbil jí ruku a odešel. Velice se mu ulevilo, že souhlasila tak rychle a nenechala se dlouho přemlouvat, čehož se tolik obával. Vypadá to, že hraběnka bude praktická dívka.

Marika osaměla. Dívala se na zavřené dveře, přemýšlejíc, jestli přece jen neměla trvat na lhůtě na rozmyšlenou. Ne, že by se potom rozhodla jinak, ale pro svůj lepší pocit. Zdálo se jí, že souhlasila příliš rychle. Celé tyto námluvy byly příliš rychlé. Svého snoubence viděla dnes a příště ho pravděpodobně uvidí až o svatebním dni, nebo den předtím. Nepočítala s tím, že by se pokusil usnadnit jí přivyknutí na to, že bude jeho manželkou. Dal jí jasně najevo, že kdyby nemusel, neženil by se. A měla-li být sama k sobě upřímná, ani ona zatím neuvažovala o vdavkách a do budoucna je rovněž neplánovala, ale připouštěla, že má nejvyšší čas, aby se vdala. V jejím věku již to byla spíše ostuda, že je ještě nezadaná. Vlastně mu neměla co vyčítat, snad kromě toho, že ona je ochotná se snažit učinit jejich společné soužití snesitelným.

Zanedlouho vstoupila rozzářená Kira. Marika jí poťouchle připomněla, že se chtěla vrátit domů. Ale dívka na něco podobného ani nepomyslela, dočista na toto své přání zapomněla, neboť její mysl i srdce upoutal mladý pán z Bechlovic – a nezpůsobily to pouze jeho světlé zelené oči, které tolik obdivovala. Tváře jí polil temný ruměnec, jenž Marice prozradil daleko více, než by dokázala plamenná slova, když na přítelkyninu poznámku odpověděla zavrtěním hlavy.

„Představ si, Mariko, že mě pan baron požádal o ruku,“ svěřovala se nadšeně.

„Ano? A co na to říkají jeho rodiče, ti netlumočil?“ ptala se Marika, které se doneslo, že Jindřichovi rodiče si nepřejí, aby se jejich jediný syn stýkal s tou cizinkou, o které nedokáží nic zjistit a jsou odhodláni jeho případnému nerozvážnému kroku, k němuž se podle nich schylovalo, zabránit.

Kira posmutněla. „Ale ano. Jsou přesvědčeni, že pro něho nejsem vhodná partie.“

„Ty že nejsi vhodná partie? To by mne zajímalo, v čem jsou domorodá děvčata lepší než ty. Pokud mají pocit, že jsi chudá nevěsta, tak to já nedovolím.“

„Ale já přece jsem chudá nevěsta,“ namítla Kira.

„Nejsi. Mám dost, abys mohla mít slušné věno, ty máš kočár a několik sloužících, jenom dům ti budeme muset opatřit, neboť předpokládám, že budeš chtít mít vlastní domácnost. Ještě dnes pošlu Alexeje vyjednat pronájem jednoho domu tady nedaleko. Je to sice jen měšťanský dům a volný je jen asi rok, ale snad to bude stačit.“

„To od tebe nemohu přijmout, jsou to tvoje peníze.“

„Proč bys nemohla? Odešla jsi se mnou, jsem tedy za tebe zodpovědná a já nedopustím, aby ti kdokoli mohl vyčítat, že jsi do manželství nic nepřinesla. Už jste se s panem baronem dohodli?“

„Ano, pan baron se rozhodl, že se se mnou ožení tajně a rodičům to oznámí až pak. Nejsem si jistá, jestli je to správné. Když se taková věc učiní bez souhlasu rodičů, nikdy to nedopadne dobře.“

„Určitě to dobře dopadne, Kiro. Až tě baron a baronka poznají, jistě změní na synovo rozhodnutí názor.“

Kira pochybovačně pokrčila rameny a pak se zvědavě zeptala: „Co ti chtěl pan hrabě?“

„Přišel mi nabídnout manželství.“

„Taky? To je skvělé, nemyslíš?“

„Nemyslím. Protože se pan hrabě oženit musí, ožení se se mnou, takže na tom nevidím nic skvělého.“

„A proč se chce tedy oženit zrovna s tebou?“

„To nevím. Říkal, že mě pro něho vybrala jeho sestra. Nijak jinak mi to nevysvětlil.“

„A ty jsi s tím souhlasila?“

„Ano, souhlasila.“

„A proč? Není to ponižující?“

„Není to o nic víc ponižující než sňatky dohodnuté rodiči, nezdá se ti? Takto jsem se aspoň mohla rozhodnout sama. A pak, je mi už dvaadvacet, jak dlouho myslíš, že o mne ještě budou mít muži zájem?“

„Jistě ještě dlouho, jsi tak hezká.“

„Jenomže stará panna.“

„To je poněkud hloupý důvod, proč vstupovat do manželství.“

„Nedělej si starosti, Kiro,“ pokusila se Marika o bezstarostný úsměv. „Ono to nějak dopadne. Konec konců, pan hrabě je přesně takový, jací muži se mi líbí, jak jsi onehdy správně poznamenala, a kdo ví, jestli nakonec všechno nedopadne úplně jinak, než si on myslí? Třeba se mi podaří získat si jeho náklonnost.“

„Moc ti to přeji. Ach, já jsem tak šťastná! Pojd' mi, prosím, pomoci vybrat šaty.“

Kira byla tak nadšená, že jí ani nevadilo, jakým způsobem k svatbě dojde, hlavně, že k ní dojde. Byla zamilovaná a byla ochotná leccos přehlédnout, pokud si to její vyvolený přál. Zatím jí nevadilo, že pro Jindřichovy rodiče je naprosto nepřijatelná nevěsta a pravděpodobně se s ní nikdy nebudou chtít setkat. Zatím neuvažovala o tom, jaké budou vztahy mezi ní a rodiči jejího manžela, věřila, že čas všechno urovná.

Jak velice jí Marika záviděla to štěstí, které z ní

vyzařovalo. Připadala si ošizená, když nic podobného necítila. Cítila jen lhostejnost, bylo jí naprosto lhostejné, jestli se za Filipa z Habří provdá nebo on si to rozmyslí a žádná svatba nebude. V první chvíli sice měla radost, ale tu záhy vystřídalaly pochybnosti a nyní, když o celé věci trochu popřemýšlela, s překvapením zjistila, že je jí jedno, co bude dál. Byla připravena na možnost, že skutečně budou žít jen vedle sebe.

Jindřich z Bechlovic vše zařídil velmi rychle a za dva dny se objevil. Ještě než vyhledal kněze, který by ho s Kirou sezdal pokud možno ještě týž den, pokusil se naposledy získat ke sňatku souhlas rodičů, ale žádného úspěchu nedosáhl. Na jeho vyvolenou názor nezměnili, naopak ještě přitvrdili, když se jim podařilo zjistit, že Kira Michalčenkova nebude mít žádné věno, že je to jedna z nejchudších nevěst, jakou si jejich syn mohl najít. Skutečnost, že si vybral aspoň sobě rovnou je nijak neobměkčila. Vždyť největší klad každé nevěsty je právě její věno. Ale Jindřich se své lásky nehodlal vzdát a byl rozhodnut učinit ji svou manželkou navzdory všem překážkám, i přes odpor rodičů a třeba i celého světa.

Musel chvíli počkat, neboť přesvědčit Kiru, aby si oblékla šaty, jež jí vybrala Marika, zabralo trochu více času. Teprve když Marika pohrozila, že zavolá pana barona, aby se do věci vložil osobně, přestala se nevěsta vzpírat, přece nedopustí, aby ji muž viděl tak nedostatečně oblečenou. Podle jejího názoru sice ty šaty byly příliš odvážné, ale byl to aspoň nějaký oděv. Oxana ji rychle oblékla a Jindřich se konečně dočkal. Nemohl z Kiry spustit oči, byla to okouzlující nevěsta. Pak si ji odvedl a Marika na několik týdnů v domě osaměla.

5.kapitola

Bylo po Třech králích, když se konečně objevil Filip z Habří. Měl velice na spěch. Kdyby mohl, oženil by se stejně jako Jindřich z Bechlovic, ale jeho sestra trvala na pořádné svatbě. Volky nevolky musel přistoupit na její naléhání, protože nechtěl Nestázku připravit o možná poslední slavnost v jejím životě. Jakmile jí sdělil, že se podvoluje poslednímu přání svého otce a jejímu výběru, oznámila mu, že hned po jeho svatbě se odebere do kláštera. Pokoušel se jí to vymluvit, doufal, že zůstane s ním a bude se věnovat jeho manželce, protože on tak nehodlal činit více, než bylo nezbytné a i to byl připraven omezit na minimum, ale ona trvala na svém. Věděl, že Nestázka vždycky chtěla svůj život zasvětit Bohu a neučinila tak jen proto, že se starala o jeho majetek. Nakonec ji

umluvil, aby svůj odchod odložila o několik dní, někdo musí jeho manželce ukázat, co bude třeba, a nikdo to neví lépe než Nestázka.

Marika udělila rozkazy ohledně příprav na odjezd a vrátila se ke snoubenci.

„Nezdá se vám, madam, že jste měla dost času na to, abyste se připravila na cestu?“ ptal se podrážděně, když zjistil, že bude muset nějakou chvíli počkat, než jeho snoubence připraví zavazadla.

„To se mi nezdá. Kdybyste se, pane, obtěžoval přijet o den dříve, bylo by již všechno připraveno. Přece jste nevěřil tomu, že nechám sbalit své věci hned, jakmile jste odtud odešel, a pak tu budu sedět a čekat, až se vám uráčí přijet,“ bránila se Marika.

„Něco takového po vás nikdo nežádal. Jen se domnívám, že jste mohla být více připravená. Nemáme tolik času.“

„Ale za to já nemohu. Vy jste měl pomyslet na to, že přípravy na cestu zabere nějaký čas a alespoň dát předem vědět, že dnes je den mého odjezdu.“

Filip se na ni podíval téměř ublíženě, ale neřekl na to nic. Vždyť měla pravdu, kdyby věděla předem, kdy si pro ni přijede, mohli již být na cestě. Netrpělivě přebíhal z jedné strany komnaty na druhou.

Marika naopak v klidu seděla, čekala, až Oxana zařídí, co je třeba, a uzobávajíc cukroví, zaujatě ho pozorovala.

Zastavil se u ní a již opět podrážděně se optal: „Jak můžete tak klidně sedět?“

„A co mám dělat? Myslíte, že když tu budu pobíhat jako vy, něco tím uspíším? Posad'te se, poslužte si,“ ukázala na mísu s cukrovím a láhev vína, „a uvidíte, že se vaše čekání dost výrazně zkrátí.“

„Dovolím si vyjádřit svou pochybnost,“ řekl, ale posadil

se. Příliš klidu tím však nezískal. Za chvíli začal prsty netrpělivě bubnovat na desku stolu.

Marika se na okamžik přestala věnovat míse s cukrovím, nalila víno do sklenice a podala ji nervoznímu muži. Rytmičké poklepávání přenášelo jeho netrpělivost i na ni. Naštěstí to netrvalo dlouho. Oxana, zvyklá na to, že paní vždy musí mít všechno hotové rychle, přišla pro Filipa nezvykle brzy a oznámila, že její věci jsou sbaleny a zavazadla naložena na vůz, jak si pan hrabě přál.

Vyšli na dvůr, kde čekal Filipův kočár. Hrabě pomohl Marice dovnitř a pak nastoupil sám. Kočí zavřel dvířka, vylezl na kozlík, a když se k němu vyškrábala i Oxana, pobídl koně. Jeli jen s krátkou přestávkou, kdy si v noci odpočinuli v zájezdním hostinci a brzy ráno zase pokračovali.

Mnoho toho nenamluvili. Filip neměl chuť dělat dobrého společníka a ani Marice nebylo nijak zvlášť do řeči. Jak se den její svatby přiblížil, opět se ozvaly pochybnosti, zda dělá dobře, když se chce stát manželkou proti ní sedícího muže. O jeho životě se jí sice podařilo zjistit mnohé, ale o něm samotném nevěděla zhora nic. Když ho pozorovala, jevil se jí chladný a nepřístupný. Byl podobný jejímu otci svými černými vlasy, černýma očima, svou výškou i tou uzavřeností vůči cizím lidem, ale její otec byl plný ohně a rád a často se smál. Filipa z Habří zatím nikdy neviděla ani se usmát. Musela si ovšem přiznat, že ho neviděla zase tolikrát, aby mohla tvrdit, že se tak skutečně nikdy neděje.

Nestázka na ně čekala přede dveřmi na nádvoří. Zнала svého zahořklého bratra dost, aby věděla, že chce-li se se svou nastávající švagrovou seznámit dříve než při obřadu, musí se s ní setkat hned po jejich příjezdu. Již si zvykla, že Filip všechno odkládá do poslední chvíle, i když mu nikdy nezapomněla připomenout, že to není správné a jednou se mu

to může ošklivě vymstít. Ale zdálo se, že muž má víc štěstí, než si vlastně zaslouží; vždycky se našel někdo, kdo za něho udělal, do čeho se jemu nechtělo. Tentokrát se své povinnosti úplně vyhnout nemohl. Přivést si nevěstu a oženit se musel on sám, ale kdyby se do toho nevložila ona, zřejmě by se k tomu nedostal. Ona mu musela nevěstu vybrat, přinutit ho, aby za ní jel a vyjádřil se, musela zařídit svatbu a pak mu ještě připomenout, aby si pro nevěstu dojel, když zapomněl požádat Jindřicha z Bechlovic, který se svou manželkou bydlel nedaleko od ní, aby ji přivezl s sebou.

Rozladění, které se objevilo na zlomek okamžiku ve Filipově tváři, když ji uviděl, jí neuniklo. Zcela nepochybně mu udělala čáru přes rozpočet, když tu čekala. Byla velice překvapená, když z kočáru vystoupila Filipova snoubenka. Podle toho, co jí o ní vyprávěl baron z Bechlovic, spíše čekala vysokou urostlou ženu a nyní před ní stála drobounká dívka o více než hlavu menší nežli Filip.

„Dovol, sestřičko, abych ti představil svou snoubenku, hraběnkou Mariku Vörösovou a vám svou sestru, komtesu Nestázku,“ představil je muž.

„Velice mě těší, že vás konečně osobně poznávám,“ pravila Nestázka s úsměvem. „Za posledních několik dní jsem toho o vás mnoho slyšela a musím se přiznat, že jsem si vás představovala poněkud jinak.“

„Doufám, že jsem vás příliš nezklamala,“ odpověděla Marika.

„Překvapila, to je výstižnější označení. Pojd'te, paní hraběnko, já se vás ujmu, neboť jak znám svého bratra, je schopen nechat vás tu stát jako chudou příbuznou. Musela to být příšerná cesta s tím nemluvou.“

„Zažila jsem mnohem horší cestování, když jsem jako dítě doprovázela svého otce a kněžnu na jejich cestách.“

Nestázka odvedla Mariku do komnat jí vyhrazených a jak jí pomáhala zabydlet se, vyptávala se na věci, které ji zajímaly, ale odpověď na ně mohla poskytnout pouze hraběnka. Čím více se dovídala, tím byla spokojenější. Pan baron měl zřejmě pravdu, když tvrdil, že paní hraběnka je jediná vhodná kandidátka na manželství s Filipem. Chvilími působila dost nežensky, když popustila uzdu své pýše, a Nestázka začínala tušit, že její bratr s ní rozhodně nebude mít jednoduchý život.

Marika byla, stejně jako bývají muži, značně popudlivá, pokud šlo o otázky cti, o tom se dověděla již dávno před tím, než o hraběnce Vörösové promluvila s Jindřichem z Bechlovic. Když na ni Filip naložil zodpovědnost za vyhledání vhodné nevěsty, ani v nejmenším nepochybovala o tom, že žena, která se bije jako muž, mezi ně rozhodně nepatří, ale pan baron ji ubezpečoval, že žádná jiná žena s jejím bratrem nevydrží, a že i navzdory své neženské zálibě v soubojích je to velice jemná dáma. Kupodivu Filip protestoval nejméně právě u jejího jména, když mu předložila seznam pracně sestavovaný několik dní.

Mnohé se o této dívce dověděla i od Kiry z Bechlovic, která včera přijela se svým manželem. A nyní viděla, že ač mladá, je Marika moudrá a nijak si svůj budoucí život s Filipem nepřikrašluje. Neměla sklony myslet si, že se jí podaří muže předělat, jako se s tím setkávala u svých přítelkyň a sester, brala muže takové, jací byli. Bylo to dost neobvyklé, ale vzhledem k tomu, že, jak prozradila paní baronka, vyrůstala mezi samými chlapci a vždy dávala přednost jejich společnosti před společností dívek, to bylo pochopitelné. Během krátké chvíle si hraběnka získala její sympatie. Dokonce začínala věřit, že právě ona dokáže překonat Filipovo přesvědčení, že všechny ženy jsou stejné, jako byla jeho první snoubenka. Přála svému jedinému bratrovi štěstí a doufala, že ho nalezne

vedle hraběnky Vörösové. Nepochybně to bude chtít čas, hodně času, protože Filip zapomínal jen těžko a zrada té první, kterou si na rodičích vyvzdoroval, ho zasáhla velice hluboko, ale z Mariky vyzařovala síla, která dávala tušit, že se jen tak nevzdává a rozhodla-li se provdat se za Filipa, bude chtít, aby jejich soužití bylo, pokud možno pro oba, snesitelné. A Filip se o to sám od sebe snažit nebude.

Večeři si nechala Marika přinést do svých komnat. Cítila se velmi unavená po cestě téměř bez odpočinku a nebyla na nikoho zvědavá. Nestázka chápavě přikyvovala a poručila prostřít pro dvě osoby, přece paní hraběnka nebude večeřet sama v domě plném lidí. Marně ji Marika ubezpečovala, že je zvyklá jíst sama a že si nemusí dělat takové násilí. Nestázka na to neodpověděla, jen se usmála a odešla, aby ji omluvila.

Za chvíli se ve dveřích malé jídelny objevila udýchaná Kira, které Nestázka řekla jako první, že hraběnka již dorazila. Komtesa při hovorech s oběma ženami rychle pochopila, že k sobě mají velice blízký vztah, skoro jako by byly sestry, a tak se rozhodla, že jim umožní být spolu o samotě a popovídat si bez přítomnosti někoho dalšího, zítra na to nebude čas.

„Milá Kiro, pozoruji s uspokojením, že si konečně začínáš zvykat,“ usmála se Marika, jen přítelkyni uviděla. „Pan baron má na tebe obdivuhodný vliv. Asi na něho začnu žárlit.“

Kira sklopila oči, zčervenajíc jako by ji polil. „To snad ne. Jindřich říkal, že mi to v těch šatech sluší.“

„Aha! Já ti to taky říkala, ale ty sis ode mne nenechala poradit.“

„To bylo něco jiného.“

„Samozřejmě, od muže taková věc vyzní úplně jinak. A obzvláště od vlastního manžela, nemám pravdu?“

Kira se, opět sklopíc oči, zahanbeně uculila. Jindřich jí opakoval každou chvíli, jak se mu líbí a jak jí ty šaty, které jí

dal ušít, sluší. „A co ty? Jak myslíš, že to bude mezi tebou a panem hrabětem?“

„Já nevím. Upřímně řečeno, vůbec si neumím představit, jak spolu budeme vycházet.“

„Obávám se, že to bude všechno záležet jen a jen na tobě. Víš, když jsi mi řekla, že se chceš za pana hraběte provdat, vyptala jsem se na něho Jindřicha a něco mi také prozradila komtesa Nestázka, a pochopila jsem z toho, že pan hrabě udělal nějakou špatnou zkušenost. Máš pocit, že to zvládneš?“

Marika pokrčila rameny. „To jsem si zjistila také, už dávno, a je mi jasné, že to rozhodně nebudu mít jednoduché.“

Vešlo několik sloužících s večerí. Položili vše na stůl a Marika je poslala pryč, naložit si jídlo na talíř dokáží i samy.

„Abych se ti přiznala, mám trochu strach,“ řekla, když opět osaměly.

„Strach? Z čeho?“ podivovala se Kira. „Že si na sebe s panem hrabětem nezvyknete?“

„To ani ne, ale ze zítřka. A taky z toho, co přijde pak...“

„Ty myslíš svatební noc? Určitě se ti to bude líbit,“ slibovala Kira, soudíc z vlastní zkušenosti.

„Jsi si tím jistá? Ber laskavě do úvahy, že můj snoubenec a tvůj manžel jsou dva odlišní muži a pan hrabě se oženit nechce.“

„Neměj obavy, Mariko, tvůj snoubenec určitě není žádný surovec.“

„Kéž bys měla pravdu,“ povzdychla si dívka. „Jak velice bych nyní potřebovala, aby mi někdo vysvětlil, co mě čeká a co se očekává ode mne.“

„Kdyby ses vdávala za jiného muže, možná bych ti dokázala trochu poradit, ale u pana hraběte si vskutku netroufám.“

„To je v pořádku, nic takového od tebe nechci. Konec

konců, nemáš o mnoho víc zkušeností než já. Ale povídej mi o tom, jak se máš. Od chvíle, kdy jsi opustila můj dům, jsi o sobě vůbec nedala vědět, a to bydlíš jen kousek ode mne.“

„Vždyť víš... Byli jsme v našem domě jen několik dní a pak jsme jeli navštívit Jindřichovy rodiče.“

„Nebylo to trochu brzy? Vůbec si nedokážu představit, jak tě přijali, když nedostali žádný čas na to, aby se smířili se skutečností, že se jejich syn oženil přes jejich zákaz.“

„To víš, že nadšením nehýřili, ale ani se ke mně skoro celou dobu nevyjadřovali. Bylo mi tolik líto, že kvůli mně jsou všichni rozhádaní.“

„A jak to dopadlo?“

„Ani se neptej,“ řekla Kira tiše a sklonila hlavu.

„No to se tedy budu ptát! Jak vidím, nebylo to nijak příjemné.“

„Skoro jsem umřela hanbou, když paní baronka na Jindřicha křičela, že mu nikdy neodpustí, že si vzal takovou žebračku odnikud.“

„Ta žebračka máš být jako ty?“ ptala se Marika a začala rozčilením cupovat okraj ubrousku. „Nepřehnal to trochu paní baronka? Asi si s ní zajedu promluvit. Nestrpím, aby tě někdo takto urážel! To, že jsi neměla věno jako královna ještě neznamená, že jsi žebračka!“

„Nerozčiluj se, Jindřich se mě zastal,“ uklidňovala ji Kira rychle, neboť bylo nade vši pochybnost, že Marika je schopná ještě teď se vydat za baronkou z Bechlovic a pěkně od plic jí povědět, co si o ní myslí.

„Jak se nemám rozčilovat? Čert mě může vzít, když je někdo tak nespravedlivý!“

Tuto noc strávila Kira u Mariky. Jako když byly malé, ležely spolu v jedné posteli a skoro do rána si povídaly. Marika měla tolik otázek a Kira byla jediná, která mohla její zvědavost

aspoň malinko ukojit. Nicméně na to, co ji zajímalo nejvíc, se neodvažovala zeptat. Nechtěla stydlivou Kiru přivádět do rozpaků.

Že se hrabě z Habří rozhodl oženit se, se rozneslo po okolí rychlostí blesku, i přes všechna opatření, která udělal, aby o tom vědělo co nejméně lidí. A když se měla svatba konat, sešlo se před zámeckou kaplí tolik lidí, že se svatební hosté ani nemohli dostat dovnitř. Filip nepočítal s tím, že se kromě služebnictva seběhnou i poddaní z okolních vesnic, kteří jsou rovněž zvědaví na svou budoucí paní. Všichni ti, kteří by se bez větších potíží vešli ke kostelu ve vesnici, se nyní mačkali na kousku nádvoří přede dveřmi kaple.

Nestázka byla nucena přikázat sluhům, aby zvědavce ode dveří odehnali a vytvořili uličku, kterou by se dalo projít. Starala se o všechno až do samého konce, nechtěla se dožít toho, že se všechno pokazí jen proto, že by se spolehla na bratrovu zodpovědnost. Od chvíle, kdy se Filip rozhodl vyhovět otcovu poslednímu přání, neposlouchala nic jiného, než jak se mu do toho nechce a že si otec nemohl vymyslet nic horšího. Ještě než odešel do kaple, si to musela vyslechnout. Začínala si dělat obavy, že má Filip pravdu a že se skutečně nemůže stát nic horšího, než že se ožení, jenomže ten, kdo bude trpět nejvíc bude paní hraběnka. Ale když potom pozorovala, jak upřeně se bratr dívá na přicházející nevěstu, uklidnila se. Ať říká, co chce, Marika Vörösová se mu líbí a to jí snad bude zárukou aspoň nějakého klidu, Filip jí jistě nebude chtít ubližovat. A kdo ví, jestli jí to jednou nepomůže získat si ho.

Svatebčané si nevěstu zvědavě prohlíželi. I oni byli zvědaví na ženu, která dokázala přimět Filipa z Habří, aby opustil své staromládenectví, o podmínce před časem zesnulého hraběte věděl jen málokdo. A byli stejně překvapení,

jako byla den předtím Nestázka, když viděli, že nevěsta naprosto neodpovídá jejich představě, již si vytvořili podle toho, co o ní slyšeli. Bylo to však příjemné překvapení. Nikdo neměl potuchy, kde se ti dva seznámili, vždyť ani jeden z nich nikam nechodil. Pan hrabě jejich zvědavost nijak neukojil, když se ho na to ptali, prostě otázky buď přešel mlčením nebo to zamluvil. Snad u paní hraběnky budou mít větší úspěch.

Filip na Mariku hleděl, nemoha od ní odtrhnout oči. Byla tak přitažlivá a tolik se mu líbila, v tuto chvíli snad ještě víc než jindy. Nedokázal se ubránit pocitu jisté rozněžnělosti, když se díval na její dětsky baculaté tváře, v nichž se objevovaly dolíčky vždy, když se usmála. Vlnící se sukně jejích šatů podněcovala jeho fantazii a on se najednou přistihl, že si představuje, co se asi ukrývá pod ní a už se s Marikou vidí v ložnici. Až se mu zpotily dlaně, při té představě. Rychle si zase takové myšlenky zakázal, ještě se s ní ani neoženil a ona už takovýmto způsobem útočí na všechna jeho předsevzetí ohledně tohoto manželství. Nežení se s ní přece proto, aby naletěl na její hezkou tvářičku a dráždivě se houpající sukni, nýbrž aby udržel pohromadě rodový majetek. Ale přesto neodolal, a když je kněz vybídl k prvnímu manželskému polibku, políbil ji opravdu poctivě a už nyní cítil, že se mu Marika cele odevzdává. Srdce se mu rozbušilo vzrušením z toho, co mu ten jediný dlouhý polibek sliboval.

Bylo skutečně těžké nalézt střed mezi tím, co ho v její těsné blízkosti jímalo, a jeho vlastní obranou proti tomu. Nalézt ho však musel. Nestázka ho neustále pronásledovala svým pohledem a dohlížela na to, aby se Marice věnoval, jak se sluší a patří. A tak se snažil. Ke své velké radosti tak nemusel činit dlouho, protože Kira z Bechlovic si chtěla své přítelkyně ještě užít a brzy si ji zabrala jen pro sebe.

„Poslyš, Mariko, mám takový pocit, že jsi se nakonec

přece jen provdala za toho správného muže,“ řekla baronka s úsměvem.

„Myslíš? Abych byla upřímná, já vůbec nevím, co si mám myslet. Chvilími se mi zdá, že mu nejsem tak docela lhostejná a vzápětí to zase vypadá, že by si o mne ani botu neořel.“

„Ale jdi! Ani jednou sis dnes nevšimla, jak se na tebe chvílemi dívá? Jistě, netrvá to nikdy dlouho, vždycky jen do chvíle, než zjistí, že se někdo dívá na něj, ale prozrazuje to mnohem více, než by se mohlo zdát. Uvědom si, že až donedávna neměl na ženitbu ani pomyšlení, že nechtěl ve svém životě žádnou ženu a teď se to naráz změnilo. To jsi přece věděla.“

„Ano, věděla. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se mi to již dnes bude zdát tak těžké,“ povzddechla si Marika.

„To se srovná, uvidíš. Dej mu čas, aby se s tím vyrovnal, aby tě poznal, aby ti dovolil se k němu přiblížit.“

„Jsi skutečně přesvědčená, že se toho dožiji? Podívej se na něj, kolik pije. Tolik se bojím, aby to tak nebylo pořád.“

„Mariko, jestli o něm už v tuto chvíli tak velmi pochybuješ, neměla sis ho brát.“

„Tobě se to mluví, ty jsi nic podobného nezažila. Kdyby sis dokázala aspoň vzdáleně představit tu úzkost, co cítím. A čím blíží je ta chvíle, kdy budu jen sama s ním, tím nesnesitelnější ten pocit je. Ach Kiro, já se tolik bojím!“

Kira ji soucitně pohládila. Bylo to snad poprvé, kdy se Marika zcela upřímně přiznala, že se skutečně bojí. Ona, která nemá strach postavit se muži v boji, se obává zůstat sama s vlastním manželem. Tak ráda by ji uklidnila, jen kdyby věděla jak. Neodvažovala se jakkoli přítelkyni poradit, na to o Filipovi z Habří věděla příliš málo a její přesvědčení, že pan hrabě není žádný surovec, pramenilo z Jindřichova ujišťování, když si o Mariku dělala starosti, neboť se, podle jejího mínění,

rozhodla ukvapeně. Využila proto chvíle, kdy se opět objevil Filip, aby se své novomanželce, ještě než se odeberou do ložnice, věnoval, a vyhledala Oxanu. Ta jediná by snad své paní mohla pomoci. Oxanina péče o Mariku byla téměř mateřská, věděla o všem, co velitelku trápí, co ji těší a dokázala i odhadnout, co je jí ku prospěchu. Byly chvíle, kdy Kira své přítelkyni tak oddanou duši záviděla. Ač i ona měla lidi, na které se moha spolehnout, přece nikomu z nich nedokázala zcela důvěřovat.

Marika se ze všech sil snažila nedát na sobě znát nic z toho, co se v ní odehrávalo. Cítila Filipův odpor, který sílil úměrně k blížícímu se okamžiku, kdy zůstanou jen sami dva. Bylo jí čím dál jasnější, že splnění jejího přání se rovná zázraku. Dokáže-li si získat aspoň náznak jeho důvěry, bude to víc než dost.

Jak se blížila ta chvíle, byla stále neklidnější. Oxana, připravující ji na svatební lože, nevydržela dlouho mlčky to přehlížet a o tom, co ji čeká, ji poučila. Někdo to přece udělat musí, matka paní hraběnky to již udělat nemůže a paní baronka z Bechlovic se přiznala, že se na takovou záležitost necítí. O to, aby pan hrabě, který, jak z řeči paní Kiry pochopila, pil poněkud přes míru, byl schopen svatební noc naplnit, se již postarala a nyní se tedy starala, aby paní neumřela od strachu z toho, co ji čeká. Pak přinesla z vedlejší komnaty dva džbány a poháry, co kdyby dostali v noci žízeň, a kladla paní na srdce, aby se hlavně nespletla, až bude nalévat svému manželovi, který bude potřebovat něco úplně jiného než ona, až se bude chtít napít. Nijak jinak to nevysvětlila a Marika se ani neptala, Oxaniným lektvarům se nesnažila porozumět, stačilo, že vždy pomohly.

Ležela ztracená v obrovské posteli a přemýšlela, jak si vybojovat třeba jen ždíbeček Filipovy náklonnosti. Před hosty

a sestrou se snažil příliš ji nezanedbávat, ale co se stane teď? Čekala na něj snad už celou věčnost a on se stále neměl k tomu, aby dorazil. Vlastně by se ani nedivila - vzhledem k tomu, jak mnoho celé odpoledne pil, dalo se předpokládat, že má úplně jiné myšlenky, než je jeho svatební noc. Pomalu se připravovala na skutečnost, že svou svatební noc stráví sama.

Dveře se náhle rozlétly a do ložnice vrávoravě vstoupil Filip. Usínající Marice se leknutím skoro zastavilo srdce. Prudce se posadila a pohlédla na něj. Vyhrkly jí slzy. Odhadovala míru jeho opilosti a zmocnil se jí pocit, že dnešní noc bude nocí toho největšího ponížení, jaké může žena zažít – pokud zažije vůbec něco. Měla chuť se zvednout a utéci, nechtěla s ním být, když byl v takovémto stavu, ale strach, který se jí pomalu zmocňoval již od rána, ji zcela ochromil. Civěla na něj, sbírajíc všechnu odvahu, jež jí ještě zbyla. Rychle si setřela slzy.

Filip se zhluboka nadechl a přistoupil k posteli. Stál, díval se a hádal, se kterou z těch dvou se dnes oženil. Po chvíli se obě slily v jednu a jemu se zazdalo, že ji vidí prvně, nakolik ji změnil strach mísící se s odhodláním dostat své povinnosti v jejích rozšířených očích. Byla tak nádherná, až se mu zatajil dech. Křečovitě si přidržovala příkrývku pod krkem, aby z ní bylo vidět co nejméně. Tolik se styděla, když na sobě neměla téměř nic. A on to dobře věděl.

„Nebojte se, já vám neublížím,“ zamumlal ztěžklým jazykem a naklonil se k ní, aby vyhověl svému nutkání dotknout se té tváře, která ho tolik lákala. Ztratil rovnováhu a svalil se napříč přes postel. Ležel bez pohnutí a přemáhaje motolici si sliboval, že už se pití nedotkne.

Do vědomí mu proniklo tiché vzlyknutí. Jeho svatební noc... Opil se, aby ji nemusel naplnit, ale asi ne dostatečně. Možná, že i na chvílku usnul, protože nyní ležel vedle své

nevěsty. Tak těsná blízkost téměř nahého panenského těla ho vzrušovala, ať se tomu bránil jak chtěl. A pak, nemůže ji přece vystavit takovému ponížení, kdyby se ráno ukázalo, že mezi nimi k ničemu nedošlo. A jak by asi dopadl on, kdyby se rozneslo, že byl o svatební noci opilý do té míry, že nebyl schopný?

Otočil se k ní a jak dokázal nejněžněji, ji pohladil; tváře měla vlhké od slz. Plakala tiše a kdyby jí neuniklo to tichounké vzlyknutí, ani by se o tom nedověděl a klidně by spal až do rána. Neměl ji rád, ale ona ještě nepoznala muže a on se cítil povinen na to brát ohled. Ztuhla, když se pustil na průzkumnou cestu po jejím těle, ale záhy pod jeho rukama a rty zvláčněla, rozechvěla se a dychtivě vsávala každý jeho dotyk. I když znal její temperament, ta ohnivost ho takřka vykojila. Propadal její vášni, ztrácel nad sebou vládu, všechna jeho předsevzetí šla pro tuto chvíli k čertu.

Uvědomil si to, až když spala důvěřivě k němu přitulená, a dočista ho to otrávil. Přece se do ní nezamiluje jen proto, že ji připravil o panenství. Ještě než vstoupil do této ložnice, si slíbil, že jí nepodlehne, ale půjde-li to takto dál, nebude schopen to dodržet. Odtáhl se od ní. Ne však na dlouho. Vždyť ona spí, nebude o tom vědět, jestliže ji bude až do rána držet ve svém objetí, když se jí bude dotýkat a pozorovat její kulatý obličej. Nemohl tomu odolat, od chvíle, kdy vstoupil do této ložnice, kdy ji uviděl připravenou pro tuto noc, nebyl schopen ovládat svou touhu po ní, jako by byl očarován. Ještě nikdy se mu nestalo, že by se nedokázal ovládnout, až dnes, a ačkoli to jeho mysl značně popuzovalo, cítil se velice spokojený. Poprvé od svého prvního setkání s ní byl spokojený a v jeho duši zavládl klid. Konečně odeznělo to nesnesitelné napětí, jež se ho zmocňovalo, jakmile na ni pomyslel. Jaký to byl rozdíl milovat se s vlastní manželkou a ne s manželkou někoho jiného, když

nemusel myslet na to, že by se ten podváděný mohl nečekaně objevit, když nemusel nikam pospíchat.

6. kapitola

Bylo velmi nepříjemným překvapením, že ráno byl Filip opět stejně nepřístupný jako kdykoli jindy. Po tom, co zažila v noci, se domnívala, že by se jejich vztah mohl začít vyvíjet lépe, než jak to vypadalo nyní. Cítila se podvedená. Jak k tomu přijde, jestliže se jeho chování v noci a ve dne bude i nadále tolik lišit? Copak je něco takového vůbec možné? Kdy jí vlastně lže?

Příležitost zjistit to nedostala. Filip za ní již nepřišel a jakmile odjeli poslední hosté, odstup, který si od ní vytvořil, se ještě více zvětšil. Marika raději ani nedomýšlela, co bude, až odjede i Nestázka. Zatím to ještě nehrozilo, neboť Marika neměla nijakou zkušenost s vedením tak velké domácnosti, ale učila se rychle. A stejně rychle pochopila, že bude nutné přijmout manželovo odmítání a nechtít se mu mermomocí vnutit. Vždyť všechno má svůj čas. A pak, má také nějakou hrdost a neponíží se nějakým doprošováním se, i když by převelice chtěla znovu zažít tu noc, vychutnávat si jeho něhu, jeho vášeň, naplno procítit ten krásný okamžik vzájemného splynutí. Chce-li být Filip odtazitý, bude ona také. A přestala jeho společnost vyhledávat.

První výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Po několika dnech, kdy se spolu setkávali jen u oběda, začal Filip přicházet za ní. Téměř nikdy nic neřekl, jen se posadil a většinou se pustil do čtení knihy, kterou si přinesl. Pak se zase zvedl a odešel. Marice jeho mlčenlivé návštěvy lezly dost na nervy, ale nikdy se proti tomu neohradila. Vlastně byla ráda, že spolu jsou alespoň takto. A jednoho dne přistihla Oxanu, jak si po Filipově odchodu rúká na čelo.

„Co se ti nezdá?“ obořila se na ni podrážděně.